

τεύχος 0 - μάης 2000

έκδοση δρόμου

"Είναι στην αναζήτηση του αδύνατου που ο άνθρωπος
πάντοτε πραγματοποιούσε και απ' γνώριζε το δυνατό
ενώ εκείνοι που φοβισμένα περιορίζονται σε αυτό
που τους φαίνεται δυνατό, δεν καταφέρνουν ποτέ
να προχωρήσουν ούτε ένα βήμα..."

αναρχικός πυρήνας νίκαιας
αναρχικοί αντιεξουσιαστές κερατσινίου

Τεχνολογικές εξελίξεις, παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, επέλαση των χρηματιστηριακών κεφαλαίων, αναδιάρθρωση της παραγωγής, θεσμικός εκσυγχρονισμός. Λέξεις σημαίνουσες μιας εποχής βαθιών αλλαγών που πραγματοποιούνται με ραγδαίους ρυθμούς και συνοδεύονται από το επίθετο «αναγκαίες». Λέξεις σημαίνουσες του σύγχρονου επιτελικού σχεδίου επίθεσης των αφεντικών αυτού του κόσμου, που, παρότι όπως πάντα εφαρμόζεται εναντίον μας, του είμαστε αναγκαίοι για να πραγματοποιηθεί. Ως συναινετικά υποκείμενα, ως αφομοιωμένοι υπήκοοι, ως παθητικοί αποδέκτες της μοίρας που μας ορίζει: ενσαρκωμένα εργαλεία έτοιμα να εκτελέσουν εντολές ή να οδηγηθούν σε αφανισμό αν κριθούν άχρηστα, επιβλαβή ή ζημιογόνα.

Όσο όμως είναι γεγονός ότι η σύγχρονη βαρβαρότητα επιτείνει την εξαθλίωση, τους καταναγκασμούς και τους αποκλεισμούς, άλλο τόσο γεγονός είναι ότι δεν έγινε τώρα βαρβαρότητα. Η κυριαρχία, η εξουσία, το σύστημα, όπως θες πες το, σε όλη την ιστορική του διαδρομή κινείται πάνω στον ίδιο βασικό άξονα. Αυτόν της μέγιστης συσσώρευσης ισχύος και πλούτου, γεγονός που σχετίζεται άμεσα με την ήττα και την καθυπόταξη των υποτελών. Αυτό που αλλάζει σε κάθε ιστορική φάση είναι τα υλικά κι ιδεολογικά μέσα κι οι μέθοδοι που εφαρμόζονται για την επίτευξη του σταθερού σκοπού. Κι αν κάτι έχει ιδιαίτερη σημασία να επισημανθεί στην εκσυγχρονισμένη εκδοχή αυτής της εξουσιαστικής κίνησης (χωρίς βέβαια να προσπερνάμε την όξυνση της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και των αποκλεισμών), είναι η αποικιοποίηση κάθε πτυχής της ζωής, η μεσολάβηση κάθε στιγμής της καθημερινότητας, κάθε ενέργειας, κάθε χειρονομίας, η υπαρξιακή ερήμωση της εξατομικευσης, της μοναξιάς, της έλλειψης αληθινής επικοινωνίας, των εικονοποιημένων ρόλων.

Οι αλλαγές αυτές βέβαια δε θα μπορούσαν παρά με τρόπο απτό και συγκεκριμένο να επηρεάσουν και να χαρακτηρίσουν την χωροταξία, την καθημερινότητα, τις συνήθειες και τις αντιλήψεις και στις δυτικές συνοικίες του Πειραιά. Στο Πέραμα, την Δραπετσώνα, το Κερατσίνι, την Νίκαια. Δηλαδή στις περιοχές «μας».

Έτσι, οι αλάνες κι οι μικροί χώροι πράσινου τοιμεντοποιούνται. Το οδικό δίκτυο επαναπροσαρμόζεται και νέες οδικές αρτηρίες κατασκευάζονται για την καλύτερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Απαστράπτοντα εμπορικά κέντρα ανεγείρονται σε κομβικά σημεία των συνοικιών κι ολόκληροι δρόμοι μετατρέπονται σε ζώνες κατανάλωσης. Οι πλατείες, έχοντας γεμίσει με καφετέριες και μαγαζιά διασκέδασης, από χώροι συνάντησης και συναναστροφής μετατρέπονται σε χώρους όπου οι θαμώνες «σκοτώνουν» απλά την ώρα τους. Οι γειτονιές χαρακτηρίζονται πια από την πλήρη αποξένωση αφού το (σίγουρα ελεγχόμενο ως προς την ποιότητα και τα χαρακτηριστικά του αλλά ωστόσο σημαντικό στη βάση του) φαινόμενο της γειτνίασης και της καθημερινής επαφής ηττήθηκε από τις σύγχρονες «Σειρήνες» των τηλεοπτών. Η εργασιακή αβεβαιότητα, η ανεργία κι η νέα φτώχεια χτυπούν όλο και περισσότερους κι οι πρώτες φιγούρες άστεγων είναι νέον γεγονός. Καθημερινές ρατσιστικές συμπεριφορές εκδηλώνονται με την διάχυτη αποστοροφή απέναντι στους μετανάστες, την αναγνώρισή τους ως πηγή όλων των δεινών και την επιθυμία αποκλεισμού τους από τις δουλειές, τα σχολεία, τα νοσοκομεία, τις πλατείες, τα καφενεία, τα λεωφορεία, τους δρόμους (στις περιοχές αυτές μάλιστα που ιστορικά φιλοξένησαν μικρασιάτες κι επαρχιώτες -εσωτερικούς- μετανάστες και τροφοδότησαν τα κύματα των προσφύγων για Γερμανία, Αμερική, Αυστραλία κι άλλου). Τα αστυνομικά μπλόκα κι οι πεζές περιπολίες εξαπλώνονται. Κι οι νέοι αποδεχόμενοι δοσμένες από το καθεστώς «λύσεις», «ανακαλύπτουν» την ένταση που απουσιάζει από τη ζωή και μια ψευδεπίγραφη συλλογικοποίηση στις γηπεδικές κερκίδες και στις συμμορίες των γειτονιών και το δήθεν διαφορετικό στο χωνευτήρι των ψυχοτρόπων ουσιών.

Για όλα αυτά λοιπόν θέλουμε να μιλήσουμε σε αυτή την έκδοση δρόμου, αρθρώνοντας έναν λόγο αιρετικό και ανατρεπτικό που θα επιτίθεται στην εξουσία και τους σχεδιασμούς της και θα επιδιώκει την όξυνση της κριτικής κοινωνικής συνείδησης. Για όλα αυτά που κατακεραματίζουν, αλλοτριώνουν, καθυποτάσσουν και δυναστεύουν τη ζωή μας, κρατώντας την πυξίδα μας σταθερά στραμμένη προς τον ορίζοντα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Και βέβαια μια τέτοια έντυπη προσπάθεια δε θα μπορούσε να διακινείται έναντι κάποιου αντίτιμου μια κι οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

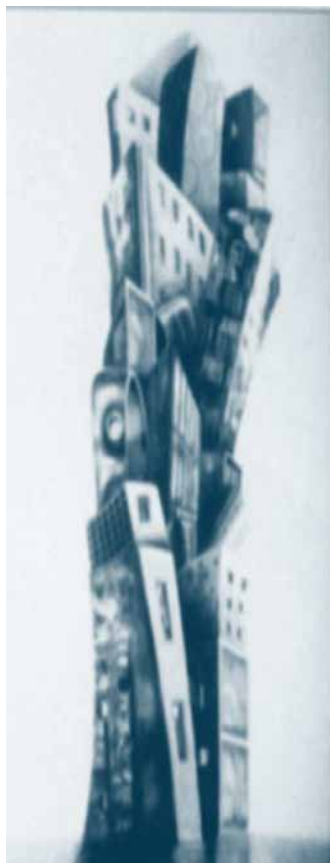
Εημερώματα Σαββάτου, Θεσσαλονίκη, 25-3-2000. Ο 18χρονος ρωσοπόντιος Νίκος Λεωνίδης πέφτει νεκρός από σφαίρα του αστυνομικού Γιώργου Ατματζίδη. «Βάσιμη» υποψία αυτή της κλοπής κι ο φιλόδοξος μπάτσος εκτέλεσε με ζήλο το καθήκον του. Και φυσικά αφέθηκε ελεύθερος. Σε μία εγγύηση 500.000 δρχ. κοστολογήθηκε η ζωή του Νίκου Λεωνίδα κι ο θάνατος του πνίγηκε στις επευφημίες και τα χειροκροτήματα ομοειδών μπάτσων με τη σύμφωνη γνώμη εισαγγελέων και δικαστών.

Ο Λεωνίδης δεν είναι ο πρώτος ούτε θα είναι ο τελευταίος. Είναι κι ο σέρβος Μάρκο Μπουλάτοβιτς που δολοφονήθηκε πέρσι στη Θεσσαλονίκη από όργανα της ένστολης και έννομης βίας επειδή κρίθηκε ύποπτος για την κλοπή ενός πορτοφολιού. Είναι κι ο ιρακινός Hosevni κι ο γεωργιανός Udesiani που δολοφονήθηκαν, χωρίς κανένα πρόσχημα αυτή τη φορά, κι άλλοι πέντε που τραυματίστηκαν από τον φαρίστα Καζάκο, το περασμένο φθινόπωρο στο κέντρο της Αθήνας. Είναι και τόσοι άλλοι στην επαρχία και τις μητροπόλεις που τα τελευταία χρόνια είχαν την ίδια μοίρα. Η ενδεικτική παράθεση αυτών των θανάτων δεν είναι ούτε στατιστική, ούτε υπενθυμιστική. Είναι παράθεση οργής. Αναρωτιέται κανείς πόσοι ακόμα πρέπει να ακολουθήσουν για να σκεφτεί μια ολόκληρη κοινωνία ότι «δεν είναι τυχαίο». Αναρωτιέται κανείς ποιος σπλίζει τα χέρια των ψυχρών εκτελεστών, ένστολων ή μη, αν όχι η κοινωνική συναίνεση, αν όχι ο διάχυτος ρατσισμός, η εξατομίκευση, η συναισθηματική και διανοητική απονέκρωση όλων όσων έχουν αποδεχτεί και αναπαράγουν την καθημερινή τους υποδούλωση. Γιατί ποιο είναι το νήμα που συνδέει τα «θύματα» μεταξύ τους και τα καθιστά εύλωτα σε τέτοιου είδους, απροσχημάτιστες ή μη, λίγο ενδιαφέρει, επιθέσεις; Η εθνική τους ταυτότητα ή πολλές φορές και το ίδιο τους το χρώμα. Δεν είναι ντόπιοι. Είναι ξένοι. Είναι μετανάστες. Μία ταυτότητα «ιδιώνυμο». Μπορεί λοιπόν «οι ρωσοπόντιοι να είναι καλύτεροι από τους αλβανούς κι οι σέρβοι να είναι φίλοι μας», όταν τους κυνηγάς όμως γνωρίζεις μόνο ότι δεν είναι έλληνες. Αυτό για κάποιους αρκεί. Κι οι μεθεότριες

συνγώμες περιττεύουν. Μια φυσική εξόντωση επιφυλάσσεται ως πιθανή μοίρα για όποιον περνάει τα σύνορα αυτής της χώρας με ένα στίγμα για αποσκευή: το χρώμα του ή την καταγωγή του που δήθεν πιστοποιούν μια εγγενή ροπή στην εγκληματικότητα. Και αυτόματα, με το μηχανισμό του αποδιοπομπαίου τράγου και την απαιτούμενη προπαγάνδα, το «μαύρο» γίνεται εγκληματικό και ο «αλβανός» εγκληματίας. Κι η αλυσίδα συνεχίζει να λαδώνεται... Με τις καθημερινές ταπεινώσεις

των μεταναστών, αυτών των πολιτών δεύτερης και τρίτης κατηγορίας, στους δρόμους, στις γειτονιές που μένουν, στα μαγαζιά, σε κάθε κοινωνικό χώρο. Με την καθημερινή εξαθλίωση και εκμετάλλευση στην εργασία. Με την αγωνία των επιχειρήσεων σκούπας από την αστυνομία, που πάντα καρδοκεί με τις ευλογίες της όποιας κυβερνητικής πολιτικής που «αναδιαρθρώνει» και «εκσυγχρονίζει». Εδώ δε μιλάμε βέβαια για φυσική εξόντωση, αλλά για συναισθηματική, για ψυχολογική, για καθημερινή. Δουλειά πιο λεπτοφυής, πιο σχεδιασμένη, πιο «επαγγελματική». Αφού είναι οι μετανάστες που χρησιμοποιούνται ως πρώτη καύσιμη εργατική ύλη για να λειτουργήσει το σύγχρονο ελληνικό οικονομικό θαύμα και είναι αυτοί που δίνουν την ικανοποίηση σε κάθε απονεκρωμένο υπήκοο ότι κάποιος άλλοι βρίσκονται στον πάτο της κοινωνικής ιεραρχίας. Και είτε πρόκειται για δολοφονίες είτε πρόκειται για αργή εξόντωση, την απάντηση σε αυτήν την εξαθλίωση θα τη δώσουμε μαζί τους όλοι εμείς, που μπορεί να μην είμαστε μετανάστες, όμως γνωρίζουμε ότι ο εχθρός δεν είναι ξένος αλλά βρίσκεται «εντός των τειχών».

Θηβών και Πέτρου Ράλλη. Όπου κι αν απλώσεις το βλέμμα σου θα στριμωχτεί ανάμεσα σε παραταγμένα κτίρια, εργοστάσια, εταιρείες, βιοτεχνίες, αποθήκες, χαμαλάδικα. Χιλιάδες εργάτες “ντόπιοι” ή “ξένοι” εξαθλιώνουν εντατικά τις ζωές τους κάτω από τις προσαγές των αφεντικών και των γιάπηδων. Οι μηχανές παραγωγής ουρλιάζουν αδιάκοπα, ξερονώντας στην ατμόσφαιρα τα αποφάγια μιας ζωής προς τυποποίηση. Ένας τόπος όπου η απουσία ζωής εντείνεται διαρκώς, αφήνοντας ανοιχτό το πεδίο στις αγκαλιές των σπλαβωμένων χρόνων μιας καθημερινότητας που μας συνθλίβει.

Θηβών και Πέτρου Ράλλη. Βιτρίνες, φώτα, είκοσι Dolby surround, καναπέδες, ταμεία στο limit up. Ο φακός της αντήληψης ζουμάρει προς τα έξω. Το αμφιθεατρικό κτίριο δείχνει παράταιρο δίπλα στις βιομηχανίες και τις εργατικές πολυκατοικίες. Το αταίριαστο των κτισμάτων ξερνάει τη διάχυτη προσαγή: ζήσε για να παράγεις, παρήγαγε για να καταναλώνεις, κατανάλωνε για να ζεις...

Θηβών και Πέτρου Ράλλη. Τα πάντα βρίσκονται εκεί που πρέπει και μας περιμένουν. Εισιτήριο για τον καναπέ ομαδικής αγκύλωσης, γρήγορο φαγητό, ρούχα στο τελευταίο στυλάκι, καφέ-ποτό στο τραπεζάκι της ανίας. Τα σκαλοπάτια στο σιντριβάνι ο νέος τόπος «συνάντησης»! Το βλέμμα του πατέρα, η υπόδειξη του καθηγητή, η φωνή του αφεντικού εδώ έχουν τους αντικαταστάτες τους. Οι securitάδες σε εγρήγορη για κάθε απρόσμενη χειρονομία. Οι «κρυφές» κάμερες καταγράφουν διαρκώς. Το συνεργείο καθαρισμού σε συνεχή κίνηση. Όλα εκπληρώνονται ήσυχα, με ασφάλεια και προπαντός με τάξη.

Θηβών και Πέτρου Ράλλη. Για να φτάσεις ως εδώ η διαδρομή της αλλοτρίωσης μέσα στο χρόνο είναι μεγάλη. Από την άλωση των πλατειών των καθημερινά «τυχαίων» συναντήσεων, που ζώστηκαν ασφυκτικά με βιτρίνες, νυχτομάγαζα, πεζές περιπολίες, στους εμπορικούς πεζόδρομους και τα πολυώροφα εμπορικά κέντρα και μετά εδώ. Εδώ υπάρχουν όλα! Θα βρεις τί θέλεις να κάνεις, φτάνει να έχεις την ψευδαίσθηση ότι εκπληρώνεις κάποια επιθυμία. Το θέμα είναι το κενό να μη γίνεται αντιληπτό, οι καθημερινές καταπιέσεις να γίνονται ανεκτές. Η απομάκρυνση από τις επιθυμίες, τα όνειρα και τους εαυτούς μας, συνθήκη καθημερινή. Καταναλώνουμε και καταναλωνόμαστε με εικόνες, ήχους, επιμελώς ταξινομημένα εμπορεύματα, που περιμένουν το άπλωμα των χειριών μας, υλοποιώντας έτσι τη συνύπαρξη μεταξύ αφεντικών και υπηκόων.

Θηβών και Πέτρου Ράλλη. Στο σταυροδρόμι του νότου η πανσέληνος το μόνο φως. Η οργή επιστρέφει στον τόπο που δεν κατάφερε να τη σαγηνεύσει. Σπασμένο τοιμέντο, κομμένο μέταλλο, θρύψαλα γυαλιού, λιωμένο πλαστικό, ατάκτως στοιβασμένα. Το πολιτισμικό κτίσμα του ζεις για να παράγεις, παράγεις για να καταναλώνεις, καταναλώνεις για να ζεις, δεν δέχεται καμία επιδιόρθωση.

ΓΥΝΑΙΚΑ

τροφερή, δυναμική, ναζιάρα, στοργική, πουτάνα...

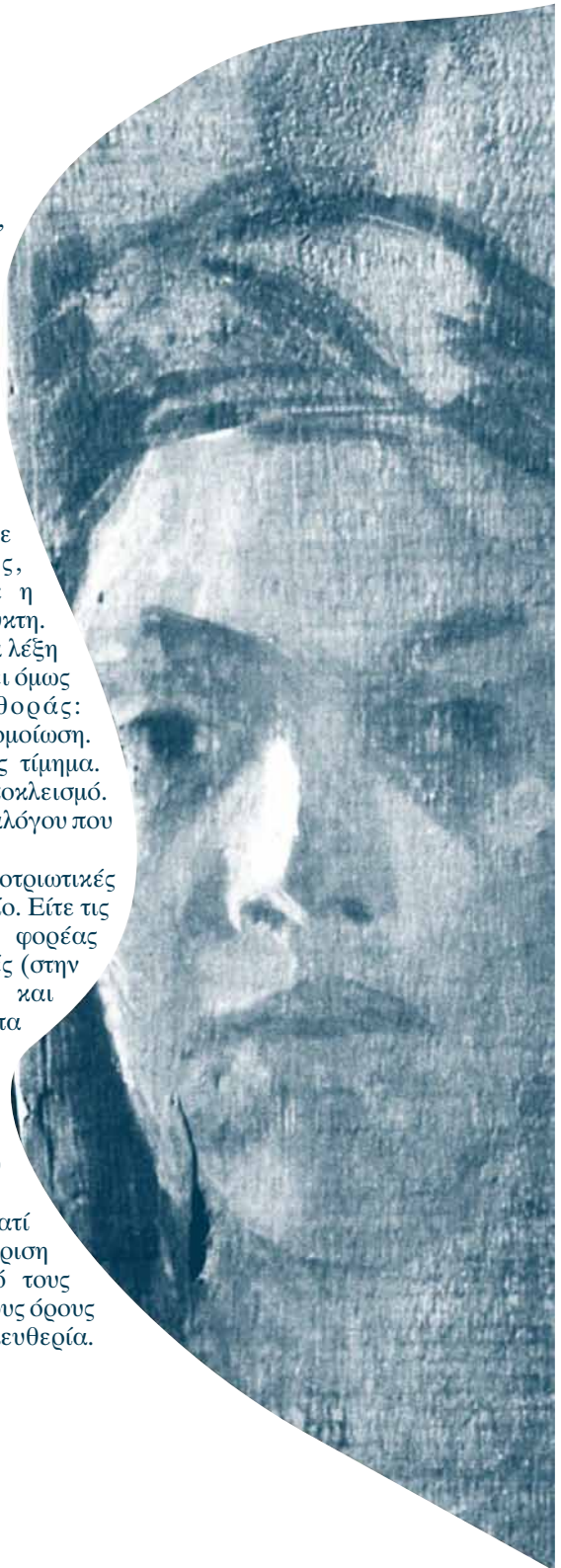
Και ποια είναι άραγε η θέση της;

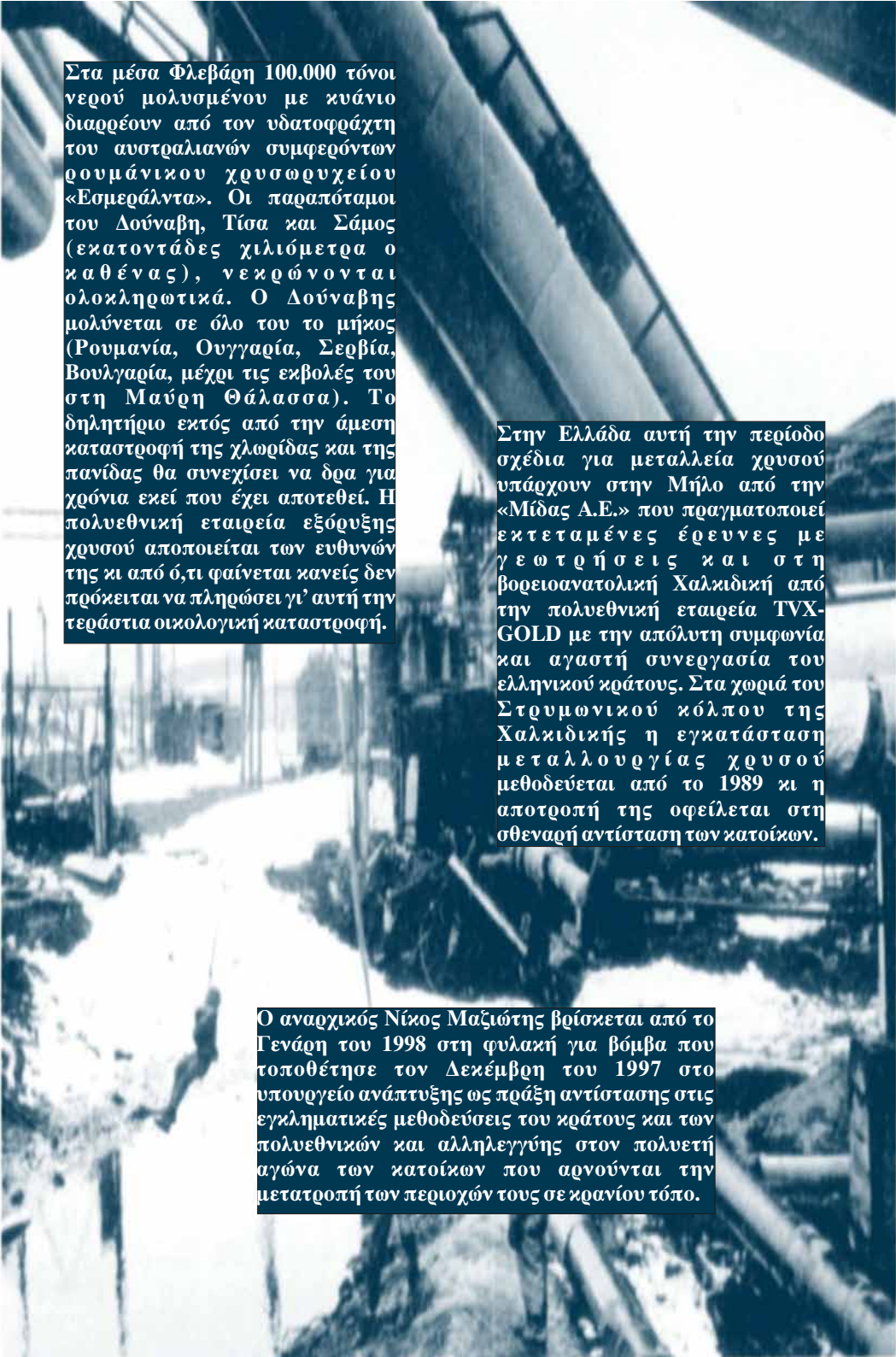
Η κοινωνία σήμερα τη θέλει να συνθέτει αντιφατικούς ρόλους. Να γίνεται πότε η τροφερή μάνα και πότε η αδίστακτη καριερίστρια, πότε η ενάρκτη σύζυγος και πότε η πρόστυχη πρωταγωνίστρια των αντρικών φαντασιώσεων. Αλλάζοντας προσοπεία και ύφος καθώς εναλλάσσονται οι ώρες της ημέρας.

Και το πρόσωπό της σκιαγραφείται με αξιοπρόσεκτη επιμέλεια από γονείς, δασκάλους, αφεντικά, βιτρίνες, έτσι ώστε η άλωσή της να είναι καθολική. Και αναπόφευκτη. Γιατί η παράσταση μπορεί να μην απαιτεί μια λέξη προς λέξη προσκόλληση σε ένα σενάριο ορίζει όμως με λεπτομέρεια το σκηνικό της φθοράς: ψευδοανάγκες, μοναξιά, παθητικότητα, αφομοίωση. Η εναντίωση σε όλα αυτά δεν είναι χωρίς τίμημα. Επισείει το φόβο του περιθωρίου και τον αποκλεισμό. Τον αποκλεισμό από αυτό το θέατρο του παραλόγου που έχει στηθεί.

Στη γυναίκα αντανακλώνται όλες οι αλλοτριωτικές δυνάμεις που κυριαρχούν στο κοινωνικό πεδίο. Είτε τις ενισχύει και τις διαιώνίζει όπου γίνεται φορέας εξουσίας και όπου συντηρεί ιεραρχικές δομές (στην οικογένεια, την εργασία, την κοινωνική και καθημερινή ζωή), είτε αφήνεται στη λαίλαπα της κατανάλωσης, των προβεβλημένων προτύπων αλλά και των επιφανειακών σχέσεων που ικανοποιούν τη μίζερη ματαιοδοξία της αποδοχής ή του «να αρέσεις». Και γι' αυτό δεν είναι διόλου άμοιρη ευθυνών.

Είναι υπεύθυνη απέναντι στον εαυτό της, γιατί συνεχίζει να «υπάρχει» μέσα από την αναγνώριση των άλλων, γιατί δεν αποδεσμεύεται από τους προκαθορισμένους ρόλους, θέτοντας η ίδια τους όρους ύπαρξης της, σε μια αέναη κίνηση προς την Ελευθερία.

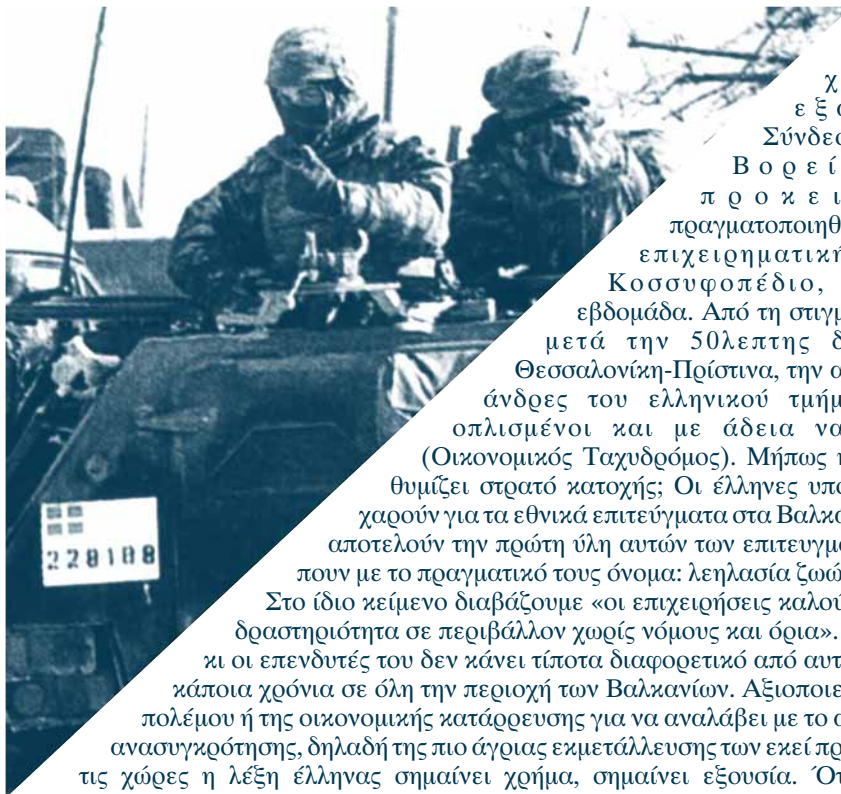

Στα μέσα Φλεβάρη 100.000 τόνοι νερού μολυσμένου με κυάνιο διαρρέουν από τον υδατοφράκτη του αυστραλιανών συμφερόντων ρουμάνικου χρυσορυχείου «Εσμεράλντα». Οι παραπόταμοι του Δούναβη, Τίσα και Σάμος (εκατοντάδες χιλιόμετρα ο καθένας), νεκρώνονται ολοκληρωτικά. Ο Δούναβης μολύνεται σε όλο του το μήκος (Ρουμανία, Ουγγαρία, Σερβία, Βουλγαρία, μέχρι τις εκβολές του στη Μαύρη Θάλασσα). Το δηλητήριο εκτός από την άμεση καταστροφή της χλωρίδας και της πανίδας θα συνεχίσει να δρα για χρόνια εκεί που έχει αποθεθεί. Η πολυεθνική εταιρεία εξόρυξης χρυσού αποποιείται των ευθυνών της κι από ό,τι φαίνεται κανείς δεν πρόκειται να πληρώσει γι' αυτή την τεράστια οικολογική καταστροφή.

Στην Ελλάδα αυτή την περίοδο σχέδια για μεταλλεία χρυσού υπάρχουν στην Μήλο από την «Μίδας Α.Ε.» που πραγματοποιεί εκτεταμένες έρευνες με γεωτρήσεις και στη βορειοανατολική Χαλκιδική από την πολυεθνική εταιρεία TVX-GOLD με την απόλυτη συμφωνία και αγαστή συνεργασία του ελληνικού κράτους. Στα χωριά του Στρυμωνικού κόλπου της Χαλκιδικής η εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού μεθοδεύεται από το 1989 κι η αποτροπή της οφείλεται στη σθεναρή αντίσταση των κατοίκων.

Ο αναρχικός Νίκος Μαζιώτης βρίσκεται από το Γενάρη του 1998 στη φυλακή για βόμβα που τοποθέτησε τον Δεκέμβρη του 1997 στο υπουργείο ανάπτυξης ως πράξη αντίστασης στις εγκληματικές μεθοδεύσεις του κράτους και των πολυεθνικών και αλληλεγγύης στον πολυετή αγώνα των κατοίκων που αρνούνται την μετατροπή των περιοχών τους σε κρανίου τόπο.

«Στρατιωτικό αεροπλάνο χρειάστηκε να εξασφαλίσει ο Σύνδεσμος Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος προκειμένου να πραγματοποιηθεί η πρώτη ελληνική επιχειρηματική αποστολή στο Κοσσυφοπέδιο, την περασμένη εβδομάδα. Από τη στιγμή της προείωσης, μετά την 50λεπτη διάρκεια πτήση Θεσσαλονίκη-Πρίστινα, την αποστολή συνόδευαν άνδρες του ελληνικού τμήματος της KFOR, οπλισμένοι και με άδεια να πυροβολήσουν» (Οικονομικός Ταχυδρόμος). Μήπως η παραπάνω εικόνα θυμίζει στρατό κατοχής; Οι Έλληνες υποτελείς βέβαια ίσως χαρούν για τα εθνικά επιτεύγματα στα Βαλκάνια. Αλλά αυτοί που αποτελούν την πρώτη ύλη αυτών των επιτευγμάτων μπορούν να τα πουν με το πραγματικό τους όνομα: λεηλασία ζωών και αξιοπρεπειών. Στο ίδιο κείμενο διαβάζουμε «οι επιχειρήσεις καλούνται να αναπτύξουν δραστηριότητα σε περιβάλλον χωρίς νόμους και όρια». Το ελληνικό κράτος κι οι επενδυτές του δεν κάνει τίποτα διαφορετικό από αυτό που κάνει εδώ και κάποια χρόνια σε όλη την περιοχή των Βαλκανίων. Αξιοποιεί την εξαθλίωση του πολέμου ή της οικονομικής κατάρρευσης για να αναλάβει με το αζημίωτο το έργο της ανασυγκρότησης, δηλαδή της πιο άγριας εκμετάλλευσης των εκεί προλεταρίων. Σε αυτές τις χώρες η λέξη Έλληνας σημαίνει χρέμα, σημαίνει εξουσία. Όταν οι θεωρίες των μουσουλμανικών τόξων και της επιθετικότητας των γειτόνων αποσύρθηκαν από την κρατική αγορά ιδεολογίας, αφού εκπλήρωσαν τον σκοπό τους, να κάνουν πατριωτικές πλύσεις στα μυαλά των υπηκόων, η πραγματικότητα αποκαλύφθηκε. Μία βαλκανική χώρα έχει στρατιώτες της σε τέσσερις γειτονικές της: η Ελλάδα. Και μία χώρα έχει μετατρέψει σε οικονομικές αποικίες τις γειτονικές της με χιλιάδες επιχειρήσεις της και τον έλεγχο βασικών πλουτοπαραγωγικών και ενεργειακών πηγών: πάλι η Ελλάδα. Το ελληνικό κράτος γίνεται ο πρωταγωνιστής της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης των Βαλκανίων. Κι αυτό γιατί μόνο έτσι θα μπορέσει να στήσει έξω από τα σύνορα τα κάτεργα που θα του επιτρέψουν να φτιάξει τους ανεβασμένους οικονομικούς δείκτες του. Ο ελληνικός μπερζαλισμός είναι ανελέητος. Η αργή εξόντωση των εξουθενωτικών ωραρίων και των μεροκάματων πείνας που επιφυλάσσουν τα ελληνικά αφεντικά στους βαλκάνιους προλετατίους συνεχίζει επάξια και πιο εκλεπτυσμένα μια πολιτική που στο παρελθόν έδειξε απροσχημάτιστα το πόσο ανθρωποβόρα είναι. Ποιος θυμάται άραγε σήμερα τον πόλεμο της Βοσνίας; Ποιος θυμάται τις εθνικές εκκαθαρίσεις που έκαναν οι σέρβοι αδερφοί στην πολυεθνική κοινωνία, τις ομαδικές εκτελέσεις, τους συστηματικούς βιασμούς στο όνομα της μεγάλης Σερβίας; Ποιος θυμάται τους 8.000 εκτελεσμένους μουσουλμάνους της Σερμπόβιτσα κι ότι δυο σημαίες υψώθηκαν στην πόλη-σφαγείο: η σέρβικη κι η ελληνική. Η Ελλάδα στον πόλεμο εκείνο διάλεξε την πλευρά που φαινόταν ότι θα εδραίωνε καλύτερα το ρόλο της στην επόμενη ειρήνη (όπως κι άλλα κράτη συγκάλυψαν τα εγκλήματα των κροατών εθνικιστών για αντίστοιχους λόγους). Η ίδια τακτική ακολουθήθηκε και στο Κόσοβο: η υπεράσπιση της Σερβίας σήμαινε υπεράσπιση ζωπικών ελληνικών συμφερόντων.

Οι περισσότεροι βέβαια μπορεί να μην ενδιαφέρονται ούτε για τους μουσουλμάνους της Βοσνίας, ούτε για τους προλετατίους που λιώνουν στις ελληνικές οικονομικές αποικίες, ούτε για τις γυναίκες μετανάστριες που αναγκάζονται να γίνουν πόρνες, αλλά η διανοητική και συναισθηματική εξαθλίωση, δεν θα μπορέσει να τους προφυλάξει. Το ελληνικό οικονομικό θαύμα, οι μητροπόλεις που γίνονται όλο και πιο αστραφτερές δεν θα είναι για όλους. Η κοινωνική ειρήνη είναι το όνομα της ήττας των καταπιεσμένων. Και το πραγματικό νόημα για αυτούς κάθε εθνικής επιτυχίας είναι η πιο σκληρή υποταγή. Ότι γίνεται στα Βαλκάνια, γίνεται εναντίον μας.

Δύο νεκροί, πέντε τραυματίες από
σφαίρες, λίγες βδομάδες πριν, χωρίς
πρόσχημα, έτσι απλά επειδή ήταν "ξένοι".

Κι όχι μόνο αυτοί...

Υπάρχουν κι εκείνοι που ξεκίνησαν
αλλά δεν έφτασαν, χτυπημένοι στα
σύνορα από τις "εκπυρσοκροτήσεις"
και τις ελληνόψυχες επικροτήσεις
που τις συνόδευσαν...

εκείνοι που έφτασαν για να
συναντήσουν την πιο άγρια
εκμετάλλευση, τα αστυνομικά και
δημοσιογραφικά πογκρόμ,
τις ταπεινώσεις των ντόπιων...

εκείνοι που δεν χρειάστηκε να έρθουν
εδώ για να γίνουν σύγχρονοι δούλοι,
αλλά έγιναν στις ελληνικές οικονομικές
αποικίες που έστησε το πιο ισχυρό κράτος
των Βαλκανίων, με τις ευχές των
υποτελών του...

κι εκείνοι που έμειναν, πέθαναν και
πεθαίνουν εκεί, στη Βοσνία,
στο Κόσσοβο, στην Τσετσενία,
ισοδοφονημένοι από ομόδοξους χασάπηδες,
αγνοημένοι από τον επιλεκτικό
αντιμπεριαλισμό των Ελλήνων.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΙ ΤΩΝ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΣΙΩΠΗΡΟΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ
ΔΕΝ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΞΕΧΑΣΤΕΙ ΤΙΠΟΤΑ

Αναρχικοί Αντιεξουσιαστές Κερατσινίου
Αναρχικός Πυρήνας Νίκαιας